

stvar čuva od štete, a to je dužan činiti po **CJ 60** pažnjom, koja se u poslovnom prometu zahtijeva. Ove se osnovne dužnosti skladištar ne može osloboditi klauzulama o isključenju odgovornosti, nego će se na takve klauzule moći uspješno pozivati samo onda, ako je do štete došlo unatoč tome, što je on primijenio pažnju, na koju je obvezan". U konkretnom slučaju nije opravdan prigovor tuženika, da je do štete došlo zbog elementarnih događaja, za koje je otklonio odgovornost članom 142/6 svoje tarife, jer je do štete došlo zbog propusta, da se iz hladnjaka autobusa ispusti voda, i tako je promjena temperature prouzročila štetu. Sud je smatrao, da se tuženik ne može uspješno pozivati na neznanje, jer znanje o tome, da se hladnjaci autobusa uskladištenih na otvorenom u zimi, kad su niske temperature normalne, moraju isprazniti, ide u red onog minimuma tehničkog znanja, koje se "u vrijeme savremenog tehničkog napretka mora od skladištara zahtijevati". Tuženik je znao, da su autobusi došli vlastitom pogonskom snagom do skladišta, a kako je bio siječan, propust ispražnjenja hladnjaka znači propust dužne pažnje.

E.P.

VIŠI PRIVREDNI SUD N.R.HRVATSKE u Zagrebu

24. VII. 1957. - III. S-1256/56-27.

Vijeće: Rihtman, Brajković, Pallua

Pravna pravila mjerodavna za zastaru odnosno prekluziju - Obostrana krivnja postoji, kad brodovi idu ususret jedan drugome, a ništa odlučno ne poduzimlju za izbjegavanje sudara.

Medju strankama se vodi spor o naknadi štete od sudara. Tuženik je stavio prigovor prekluzije, jer da je tužitelj tužio nakon izmaka 1-mjesečnog roka iz čl. 436 franc. trg. zak.,

koji zakon se kod nas primjenjuje kao pravno pravilo. Sud je prihvatio stanovište tužitelja, da za sudare treba primijeniti na cijeloj našoj obali dvogodišnji zastarni rok iz pravnih pravila Zakona o sudaru brodova na moru i o spasavanju i pomaganju na moru od 29. VII. 1912. (L.d.z. br. 151/1912), jer da je taj zakon u skladu s propisom čl. 7 Medjunarodne konvencije o izjednačenju nekih pravila o sudaru brodova od 23. IX. 1910., koju je naša država ratificirala 22. XI. 1931. (Sl. 1. od 6. XII. 1931.).

Sud je konstatirao, da je do sudara došlo obostranom krivnjom, unatoč tome što su stranke iznosile, što je koja od njih poduzimala, da se u posljednjem času izbjegne sudar. Sud je naime došao do uvjerenja, da nijedna od stranaka nije ništa poduzela, da bi prema pravilima pomoračke vještine na vrijeme učinila manevar, s kojim bi se izbjegao sudar, i ovu je činjenicu ocijenio kao bitnu u prosudjivanju krivnje za nastali sudar. Smatrao je naime, da je svaka stranka bila dužna da odlučno i na vrijeme poduzme manevar, da se izbjegne sudar onako, kako to treba da učini dobar pomorac. Naknadni manevri, koji su poduzimani, kada je već nastala neposredna opasnost sudara, prema mišljenju suda, nisu bitni za prosudjivanje krivnje.

B.J.

POMORSKA ARBITRAŽA PRI SAVEZNOJ VANJSKO-TRGO-

VINSKOJ KOMORI FNRJ, 27. I. 1958.

Vijeće: Katičić, Cerić, Smokvina

Za valjanost protesta potrebno je, da se iznesu konkretne činjenice.

Tužitelj traži naknadu štete, koja je prema njegovim navodima nastala u toku prijevoza tereta (165 sanduka ležaljki za pa-